

ἀπαιτούσαν πύλους, θυγατέρα δεσμένην προικῆς, υἱὸν δὲν πρέπει νὰ θέσῃ ὑπὸ τρόφον ἐν ἐκπαιδευτηρίῳ, οἰκογένειαν ὑπολαμβάνουσαν ἐκυτὴν ἀδικουμένην δόσεις δὲν ἐργάζεται ἐπικερδῶς καὶ δι' αὐτήν. Ἡ ἐργασία ἐν τούτοις συντελεῖται, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Γαλλίᾳ, καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς Παισίοις, ἔνθα ὁ ἀνὴρ εἶνε μάλλον ἐπιβεβηρυμένος ἢ ἀλλαχοῦ, ἔνθα αἱ δαπάναι τῶν πρὸς τὸ ζῆν εἰσὶν ἀδρότεροι, ἔνθα ἢ πρὸς τὴν πολυτέλειαν βροπὴ εἶνε σφοδρότερα, ἔνθα ἢ σύζυγος δὲν ἐγκαρτερεῖ ὡς ἢ τοῦ δεινὸς μεγάλου Γερμανοῦ ἀσιανολόγου, νὰ μαγειρεύῃ καὶ νὰ πλύνῃ διὰ τῶν ἰδίων τῆς χειρῶν. Πῶς διορίζεται τὸ πρᾶγμα; Τοῦτο δὲν ἐξηγεῖται ἄλλως εἰμὴ διὰ τῆς παντοδυναμίας τῆς ἰδέας· αὐτῆς ἐμπεφορημένος ὁ ἄνθρωπος χωρεῖ πρὸς τὰ πρόσω, μὴ προσέχων πρὸς τὰς πληγούσας αὐτὸν βάρτους. Ὁποῦ ἐπιστήμη, διαχείρησις, δημόσιον κατὰστημα, εὐρίσκονται καὶ Λιττρός καὶ Βουρνούφ δευτέρας τάξεως, ἀπλοῖ στρατιῶται, λοχία ἂν θέλετε, ἐν τῇ καρτερικῇ στρατιᾷ, ἢς οὗτοι εἰσὶν οἱ λοχαγοὶ, ἀλλ' οἵτινες, ὡς οἱ λοχαγοὶ τῶν, διήλθον τὸν βίον τῶν, ὀλιγορῶντες ἑαυτῶν. Ἡ μεγίστη αὐτῶν λύπη εἶνε ὅτι ὑπηρετοῦσι πολὺ ὀλίγον, ὅτι μένουσι μὲ τὸ ὄπλον εἰς τὴν χεῖρα ἀναμένοντες; νὰ χρησιμοποιηθῶσι.

K *

Τὸ κατωτέρω χάρην ποιημάτων τοῦ Τανταλίδου ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν τινὶ ἐφημερίδι ἐκδοθείσῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ 1875 ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀληθεῖα». Ἐπειδὴ δὲ τῆς ἐφημερίδος ταύτης ὀλίγιστοι μόνον ἀριθμοὶ ἐξεδόθησαν καὶ εἰς ὀλίγα ἀντίτυπα, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ ποίημα δύναται νὰ θεωρηθῇ σχεδὸν ἀνέκδοτον, ἀναδημοσιεύομεν αὐτὸ ἐνταῦθα, πεποιθότες ὅτι εὐχαρίστως θέλει ἀναγνωσθῆ ὑπὸ τῶν συνδρομητῶν τῆς «Ἐστίας».

Σ τ. Δ.

Η ΜΑΝΟΥΛΑ

Θὰ χάσω τὰ μυκλά μου,
Ἄκομη χθές, θαρῶω,
Ἐδῶ 'ς τὰ γόνατά μου
Τὴν χόρευα μωρό.

Πότ' ἄρχισε νὰ τρέχῃ,
Πότ' ἄρθρωσε 'μιλιά!
Κ' ἐπρόφθασε νὰ ἔχῃ
Παιδὶ 'ς τὴν ἀγκαλιά!

Γιὰ διὲς ἐκεῖ, γιὰ διὲς τὴν!
Καμάρωσε κορμί.
Μητέρα, λέγει, πέ τὴν,
Μητέρα; κι' ἄς νὰ μὴ!

Τῆς τό 'δωσαν κουλάκι
Νὰ παίξῃ, νὰ περῶξ'
Κ' ἐκείνη γιὰ παιδάκι
Τὸ 'πῆρε καὶ γυρνᾷ.

Μὰ νὰ κι' αὐτὸ τὰ στήθια
Τ' ἀφράτα τῆς ζητεῖ.
Μὴν εἶνε, λές, ἀλήθεια,
Καὶ τῶκαμεν αὐτή;

Τί τρυφερὴ μανούλα!
Τί βρόφος θελητικό!
Τί ἄνθος! τί δροσοῦλα!
Τί σύμπλεγμα γλυκό!

Τὰ χάνω ὅταν γυρίσω
Ἀντάμα νὰ τὰ διῶ.
Ποῦ πρῶτα νὰ φιλήσω
Δὲν ἔξερ' ἀπὸ τὰ δυό.

Τῆ 21 Νοεμβρίου, 1869.

ΗΜΑΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Παρουσίαζέ τις προχθές εἰς τὸν βουλευτὴν Ἀ' ἐφημερίδα μυρία ἐπιστορεύουσαν κατ' αὐτοῦ.

— Κύτταξε 'δῶ τί σοῦ γράφουν, φίλε μου· σὲ ἔχουν ἀφρανίσει.

— ὦ! ὀλίγον μὲ μέλει.

— Ναι, μὰ οἱ ἐκλογεῖς σου τί θὰ 'ποῦν δι' ὄλ' αὐτά.

— Καὶ μήπως ἔξέρουν νὰ διαβάξουν;

* *

Μιᾶ τῶν ἡμερῶν, ἐξερρομένου Φρειδερίκου τοῦ μεγάλου τῶν ἀνακτόρων του, ἐπλησίασαν αὐτὸν στρατιώτης καὶ εἶπε·—Μεγαλειότατε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἰπῶ ἓνα λόγον.—Ἐνα μόνον, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς μετὰ σπουδῆς, διότι ἂν εἴητες δύο, σὲ κρυσῶ.

Ἐστρατιώτης παρουσιάσας πρὸς αὐτὸν ἀναφορὰν, δι' ἣς ἐξῆτειτο τὸν προδιβασμὸν του,

— Ὑπογράψατε, ἀνέκραξεν.

Ἐβασιλεὺς θαυμάσας τὴν ἀγγίνοιαν αὐτοῦ παρεδέχθη ἀσμένως τὴν αἴτησίν του.

* *

Ἐο κ. Ἀ, ὅστις δὲν διαλάμπει ἐπὶ εὐφυῖα, ἔχει μικρὸν υἷον, ὅστις ἠσθένησεν ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετόν. Ἐπισκεφθεὶς τὸν υἷον ἰατρὸς δὲν ἀπέκρυσεν ἀπὸ τὸν πατέρα, ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ τέκνου του ἦτο πολὺ σοβαρά.

— Ναι, τὸ γνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ, τὸ γνωρίζω. Ὅτε ἤμην μικρὸς, ἠσθένησα καὶ ἐγὼ ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετόν, καὶ ὁ ἰατρὸς εἶπεν εἰς τοὺς γονεῖς μου·— «Ἡ ἀσθένεια αὕτη εἶνε πολὺ σοβαρά, διότι ὁ ἀσθενὴς ἢ θ' ἀποθάνῃ, ἢ ὅα μείνῃ ἐφ' ὄρου ζωῆς ἡλίθιος». Λοιπὸν, ἰατρέ μου, τὸ βλέπετε, δὲν ἀπέθανα.

* *

Σκέψεις τοῦ Saadi:

Οὐδέποτε πρέπει νὰ ταραττῇ τις τὴν πηγὴν ἐξ ἣς ἔπιεν, οὔτε νὰ κακολογῇ τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ φύσις ἀπαιτεῖ ὅπως οἱ νόμοι καὶ ἡ κυβερνήσις ἔθνοους τινὸς ἀρμόζονται πρὸς τὸν χαρακτῆρ.